

σὺ γὰρ κατέδυσ εἰς βυθὸν ἀπότητος κί' ἐκούσιος
 ἔν' ἀναδύσῃτ' ἔξ' αὐτοῦ κόσμος ἀρχαίων πλοῦσιος,
 κί' ἐκ τῆς φθορᾶς
 τῆς ἀλμυρᾶς
 φθοροποιῦ κευθμῶνος
 σφραγτος μείνας μόνος,
 δίασσεις, θαυματουργί, τὸν κόσμον τὸν φρακέντα,
 κί' εἶδες λαὸν φιλαρχαίον τὰ μέλιστα χαρέντα,

Διὸ καὶ κράζει πᾶς σοφός :

δοῦρα τῶ δεῖξαντι τὸ φῶς
 εἰς Πύκτας, εἰς Ἀπόλλωνας, εἰς Πάριδας, εἰς Βούς,
 κί' εἰς Ἰρευαν ὠθήσαντι σταυμύλους καὶ βοθούς.

Δεῦτ' ἐν ψαλμοῖς ὀμνήσωμεν τὸν δῦτην τὸν θαλάσσιον,
 ἐκείνος γὰρ ἐβρόντησι
 κί' οὐκοῦν ὑπερηκόντισε
 τὸν Εὐταξίαν τὸν Λοκρῶν, τὸν μέγαν Ἀθανάσιον.

Οὗτος μὲ νίους ἀθλήτης
 τὸ κράτος ἐκραταίωσε,
 μικροῦς μεγάλους μαθητὰς
 ἵστὰ πόδια τοὺς ἐθέλωσε.

Μὲ τὰ ζητωσκουζέματα
 θὰ βγάλουν τὸ λαργύγι των,
 μὲ τὰ πολλὰ τρεξίματα
 θὰ κατιβῇ τὸ ζύγκι των.

Οὗτος εἰς δόξης μᾶς καλεῖ χαλάσματα κί' ἐρείπια
 καὶ τυμπανίζουσι τυμπανον τυμπανισθέντα νήπια.
 Ἐκείνος καὶ τοὺς ἱερεῖς θὰ λύσῃ μὲ σπαθί,
 οὐκοῦν καὶ τὰς νεάνιδας πρὸς ἄσκησιν ὠθεῖ,
 καὶ πρὸς ἐκείνας φθίγγεται ἡ ἀφῆσιν τῆς ρωμάντζαις των
 καὶ νᾶλθου εἰς τὸ Στάδιον νὰ δεῖξουνε τῆς ἀντζαῖς των.

Οὗτος ἐκλάμπρους αἶρει τοὺς Σχολειοὺς ἀγῶνας,
 ὃν ἱερεῖς ὀμνεῖτε,
 δασκάλιοι προσκυνεῖτε,
 παῖδες ὑπερυφῶστε καὶ νῦν καὶ ἑστούς αἰῶνας.

Κἀγὼ μὲ τὰς νεάνιδας βοῶ τῶ φωτόδοτῃ
 καὶ πρώτῳ Τσιριωτῇ:
 «δοῦρα σοι, Στάθι κυρίε,
 πρωταθλητὰ Κυθῆριε.»

Τοιαῦτα λέγει γοργῶς ὁ γίγρο-Κορδονίδης :
 λαὸς μου, τί σ' ἵποίησα καὶ τί μ' ἀνταποδίδεις ;
 ἐπὶ τῆς κλίνης κείμενον νεκρὸν ἠνωρθώσαμην,
 κατὰ βαρβάρων πόλεμον δεινῶς ἔμαχασάμην,
 μόνος ἀντιμετώπισα τὴν σύστασμον Εὐρώπην,
 ἀτρόμητος πρὸς χάριν σου τὰς χεῖρας ἀπεκόπην.

Πλὴν σὺ μὲ βλέπεις σήμερον τηκομένον ἀδόξως,
 καὶ μὲ σκληρότητα πολλὴν
 δίδεις ἑστὸ βρωμά μου γολθῆ,
 καὶ ἑστὴν ἀγρίαν δίδων μου σὺ μὲ ποτίζεις ἕξος.

Οὐκέτι στέργω τὸ λοιπὸν,
 καὶ νῦν μὲ βῆμα σκυδρωπὸν

πορεύομαι πρὸς τοὺς ἰμούς θεσμοῦς ἐγκωμιάσαι
 καὶ μέλλοντας συνδικαμοῦς ἐγκαίρως ἱτοιμάσαι,
 πάλιν δ' αὐτοῖς δωρήσομαι τὸ γηραιὸν Κορδοῖον,
 τὸ τὴν ζωὴν αἰσιποτε παρέχον τῆν αἰώνιον.

Εἶπε τοιαῦτα θλιθερῶς
 ὁ Κορδοῖος ὁ λυγρῶς,
 καὶ σπύγγον ἕξους παρευθῆς
 λευκῇ καλῶμυ περιθεῖς
 μόνος ἵπότιζ' ἑαυτὸν
 ἐνάπιον τῶν μαθητῶν.

Ἐθλίβησαν ἀριστερῶν μερίδων τροφοδοταί,
 κί' ὄραντες ἔβρωσι Βουλήν,
 κατὰ κλειστον ἀμαρτωλῶν,
 ἐν ἀπαρτίαις διὰ πολλαῖς περιπέσοσαν τότε,
 οἶμοι, μὲ πόνον ἐκραζον, ὅτι πολλοὺς ἀκαίρως
 ὁ φλογερὸς κατέφλεξε τῆς ἀπαρτίας ἱερῶς.

Ἀνάστασιν Πατρίδος θεασάμενοι
 τὴν ἀγαθὴν μᾶς μοῖραν εὐτυχῶσαμεν,
 καὶ μονοῦ τὰς σπᾶδας μᾶς σπασάμενοι
 μυριζον κοκορέται τεμαχίσωμεν.

Ἀφθονὸς μᾶς παρέχεται τρυφή,
 συμπράγματι, πεινώντες ἀδελφοί,
 ρίψωμεν καὶ τὰ κόκκαλα ἑστούς σκύλους
 κί' ἀδελφικῶς σκυλεύσωμεν ἀλλήλους.

Δεῦτε καὶ νῦν ὀμνήσωμεν φωστῆρα μὴ φαινόμενον,
 Σιμόπουλον Ἀνάργυρον, εἰς Αἰγύπτου πλανώμενον,
 τὸν δεῖξαντα πολυτέλεις τὸν σκύλους τῶν χασάπῃδων,
 τοῦτον ἰδόντες Ἰφυκαν κί' οἱ σκύλοι τῶν Ἀράπῃδων.

Οὐκοῦν ἰδῶ τιμοῦν πολλοὶ
 τὸν ἄνδρα τὸν κυνοφιλή,
 βοῶντες καὶ κραυγαζόντες μ' ἐλάθειαν καὶ πίστιν:
 «ἀξίωσον ἡμᾶς ἰδεῖν ἐπάνοδον ταχίστην.»

**Εὐαγγέλιον γνωστὸν
 καὶ φαιδρότητας μεστόν.**

Ἐκείνῳ τότε τῶ καιρῷ προσῆλθε νὰ πασχάσῃ
 καὶ τὸ καψὸ—Ρωμαῖκο μ' ἕνα σαθρὸν ἀκάτιον,
 οὐκ ἔγιν διὰ περιβολὴν τὸ σῶμα νὰ σκεπάσῃ
 περιβλήθῃ πρὸς στιγμὴν τὴν Δόξαν ὡς ἱμάτιον,
 κί' ἦλθε ἑστὸν τόπον τὸν γνωστὸν Κρανίου τοῦ Κενοῦ,
 ὁ μεβερηνευόμενον σημαίνει δίχως νοῦ.

Ἐπὶ κρανίον διὰ κενῶν
 παθῆσαν ἀμετρήτων
 ὑψώθη μέχρις οὐρανῶν
 ἀνάστασιν κηρύττον.

Κί' ἐξίστησαν τὰ σύμπαντα βοῶντα : «φρίξον, ἦλιε,
 δόξα, Ρωμῇ μεγαλοουρῇ καὶ ἑστὸ λαλεῖν εὐκολίαιε.

Τὸ γραρεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μᾶς, παραλίπια κατρώτου,
 ἐριθμὸς τριανταετρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.